

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

X 122 / 4

Gnomonicae partae
graeci

edit Phil. Brunch

Leipzig
Fleischer
1817

BIBLIOTHÈQUE S. J.

Les Fontaines
60 - CHANTILLY

ΘΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

SIVE

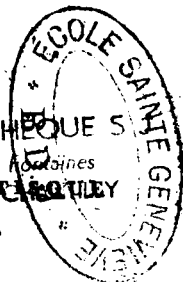
G N O M I C I

POETAE GRAECI

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM
FIDEM EMENDAUIT

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

BIBLIOTHEQUE S
Les Mss. de la
EDITIO NOVA CORRECTA ET AUCTA
ET INDICIBUS AUCTA.

LIPSIÆ,

SUMPTIBUS GERR. FLEISCHERI JUN.

1847.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 311

LECTURE 1

MECHANICS

1.1 Kinematics

1.2 Dynamics

1.3 Energy

1.4 Momentum

1.5 Angular Momentum

1.6 Oscillations

1.7 Relativity

1.8 Quantum Mechanics

1.9 Statistical Mechanics

1.10 Thermodynamics

1.11 Electromagnetism

1.12 Optics

LECTORI

S. D.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

REGIAE INSCRIPTIONUM

ET HUMANIORUM LITERARUM ACADEMIAE

SOCIUS.

Quam a me Sophoclem iamdudum exspectes, miraberis, Lector amice, nec forte moderate feres, libellum tibi obtrudi, qui nihil habet cum illo commune. Sic iam questi sunt ex amicis etiam meis nonnulli, quum necopinantibus illis, longeque alias res meditari me putantibus, prodierunt cura mea aliquantulum expoliti Argonauticorum Poëta, et facetissimus veteris comœdiae scriptor. Bono animo es: explebitur cum Deo expectatio desiderii tui. Praelum tandem subiit Princeps Tragicorum: excusa iam sunt Scholia omnia, quorum de edendi ratione non ita pridem

sententiae suae participes fecit literatos omnes in Eruditorum Diario Vir morum probitate, integritate vitae, doctrinae elegantia apud bonos omnes maxime commendatus, et supra impurissimorum scurrarum calumnias et convicia immensum quantum evectus. Perductae sunt item ad finem quatuor Tragoediae; quinta operas exercet. Inceptum opus, quantum per me licebit, non intermittetur; nec tamen ita properabitur, ut festinationis olim poenitendum mihi sit, neu, si quid mihi interea diversum arriserit, animo ut non geram morem. Datam fidem praestitutum me spero; sed videto: in diem certam non promisi; nec a Sophoclis studiosis pignora pelliciendo, argento quemquam circumduxi, quod faciunt hodie nebulones quidam perditissimi, ita ut integrum mihi semper futurum sit, uti legitima exceptione.

Iam vero, quaenam fuerit in edendo hoc libello ratio consilii mei, paucis docendus es. Poëtarum, quos Gnomicos vocant, editionem accuratam et venustam nullam videram. Veteris sapientiae, Graecaeque elegantiae studiosis gratum me faetorum quid putavi, si eis enchiridion

hoc nitidius politiusque ornatum traderem: Theognidem, qui agmen hic ducit, primus in lucem edidit Aldus Manutius; cuius liber instar est veteris apographi, quo ipse usus est. Codicis illius vitium, ut in principem editionem, sic ex ea in ceteras omnes permanavit, quod quale sit, cuivis hanc novam cum aliis conferenti statim in oculos incurret. Nempe Theognidis poësis quae superest, non est continuum opus, sed ex fragmentis constat e variis illius hominis elegiis aut poëmatibus excerptis.*) Illam ad quatuor codices Bibliothecae Regiae contuli, quorum in tribus sententiae fere ad eundem modum distinctae sunt, quo in hoc libello. Singulae vel in capite habent literam maiusculam miniatam, vel litera illa carent, vacuo relicto spatio, ubi peritioris calligraphi manu

[*) Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. p. 164. b. Theognidis reliquias dicit male consarcinatas. Idem ad Xenophont. Memorab. p. 259. sq. Ern.: „Videntur, quae nobis supersunt, Theognidea ex variis Elegiis conflata.“ Quid quod pro Anthologia e variorum poëmatibus decerpta habuit Heynius ad Homer. II. T. VII. p. 720. „Quae habemus [Theognidea], inquit, sarrago sunt ex pluribus ac diversis poësis; quae tamen ad Cynnum scripta sunt, pro antiquioribus haberi possunt.“]

pingenda erat. Praeterea qui primus far-
raginem illam coagmentavit, Theognideis
versus plurimos immiscuit aliorum aucto-
rum, Tyrtaei, Mimnermi, et maxime So-
lonis. Poterant quidem illi inter Theo-
gnideos relinqui, si Theognis seorsim et
sine ullo cōmitatu excuderetur; sed quum
adiunctos habeat illos ipsos scriptores,
quorum possessionem invaserat, interdicto
adversus eum agi, tum aequitatis, tum
conciinnitatis ratio postulabat; qua de re
in notis dixi.

Insunt huic editioni omnia, quae con-
tinet pars altera editionis Poëtarum mi-
norum Graecorum Radulphi Wintertoni,
Cantabrigiae excusae anno MDCLXXVII.
praeter Orphei, vel nescio cuius id no-
men mentiti, fragmenta tria, quae in Or-
phicorum editione Gesneriana legi satius
visum est, ideoque removenda duxi. Sed
horum in locum Cleanthis pulcherrimum
Hymnam suffeci; insuperque Hesiodi Poë-
ma *ἠθικόν*, si quod aliud, huic collectioni
addidi. Pseudo-Phocylidis carmen ex iis-
dem Regiis codicibus emendavi, qui Theo-
gnidem continent, quorum unus Hesiodum

etiam habet. Alia quaecunque omnia Stobaei Florilegium servavit, ad scriptum eodidem Bibliothecae Regiae collata, longe emendatius quam antea in hoc libello exhibentur. Solonis inter veteres Sapientes praestantissimi non pauca solum fragmenta, sed quaecunque ad nostram aetatem pervenerunt et conquiri potuerunt,*) secundis curis limatiora in hanc collectionem intuli. In Comicorum vero sententiis fragmenta aliquot, quorum partem tantum Wintoni editio exhibet, integra dedi, ex auctoribus qui ea servarunt.

Latinam versionem plerisque horum carminum adiungi solitam, ut tironibus damnosam, doctoribus inutilem, consulto omisi. Ne tamen hic libellus omni utilitatis aut voluptatis fructu careret, quem capere possent qui literis graecis haud fuerunt imbuti, sententias et fragmenta ab Hugone Grotio, aliisque summis viris eleganti carmine latino reddita singulis graecis subieci. Notas addidi breves, criticas fere et graecae lectionis constitutionem spectan-

[*) De Solonis reliquiis nonnulla habet Valckenarius ad Herodot. p. 434.]

tes. *) Anthologiam sententiarum parallelarum e graecis latinisque Poëtis facere perfacile fuisset; sed inutili mole librum onerare nolui. Stobaeum adeant et florilegia latinorum Poëtarum, qui, quot diversis modis res eadem possit enuntiari, perpendere amant. Pauca sunt haec, quibus te volebam, Lector amice; nec te diutius demorabor. Fruere hac nostra opella, quae si tibi tuisque ita, ut fore confido, erit accepta et utilis, otium mihi tranquillum et diuturnum precare, quod nulli alii rei libentius impendam, quam ut bonarum literarum studiis commodem.

Dabam Argentorati 13. Martii 1784.

[*) Hae notæ in Argentoratensi editione, ut in omnibus Brunckianis, textum poëtarum sequentes posteriorem libri partem conficiunt: cuius ordinis rationem reddit ipse Brunckius in praefatione ad Comicum paulo post initium. Nos commodioris usus gratia singulis versibus, quo quaeque pertinebat, substravimus: id quod lectores meminisse oportet, sicubi in textu editum viderint, quod in notis, scriptis, ut videtur, post textum iam typis expressum, certe aliquanto post excusis Argentorati, retractatur.]

G N O M I C I

P O E T A E G R A E C I .

A

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΤΥΡΤΑΙΟΥ.

I.

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
ἄνδρ' ἀγαθόν, περὶ ἧ πατρίδι μαρνάμενον·
τὴν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πύργους ἀγροῦς
πτωχεύειν, πάντων ἔστ' ἀνηρότατον,
5 πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ, καὶ πατρὶ γέροντι,
παισὶ τε σὺν μικροῖς, κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
ἔχθιστος γὰρ τοῖσι μετέσσειται, οὐς κεν ἴκηται,
χρησιμοσύνη τ' εἰκῶν καὶ στυγερῇ πενήνῃ·
αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
πᾶσα δ' ἀτιμία καὶ κακότης ἔπιεται.

TYRTAEI Elegiam I. debemus Lycurgo in oratione contra Leocratem, ubi clauditur disticho quod in Elegia II. est undecimum commodiore sede, quodque bis hic legi inutile visum est. BRUNCK.

7. ἔχθιστος γὰρ τοῖσι. Jo. Taylori emendatio est. Aldus habet ἔχθρὸς γὰρ τοῖσι, claudicante versu. Veram nunc lectionem tenere mihi videor. Scribere debuit librarius, ut mox v. 21.

ἔχθρὸς γὰρ δὴ τοῖσι μετέσσειται, οὐς κεν ἴκηται.

BRUNCK.

Suspiciatus eram:

ἔχθρὸς γὰρ τοι τοῖσι μετέσσειται, οὐς κεν ἴκηται.

Sed omnem de h. v. litem composuit doctissimi Heinrichii nota in Franckii Callino p. 185.: „Duo contuli codices MSS. Orationis Lycurgi, Germanicum unum et alterum Italicum, *καμῆλια* perrara, ac testor, in utroque clare scriptum esse: ἔχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι κ. τ. λ.“

- εἶδ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὄρη
 γίγνεται, οὐτ' αἰδῶς εἰσοπίσω τελέθει.
 θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
 θνήσκωμεν, ψυχῶν μηκέτι φειδόμενοι,
 15 ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
 μηδὲ φθογῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε, μηδὲ φόβου.
 ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμὸν,
 μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι.
 τοὺς δὲ παλαιότερους, ὧν οὐκ ἔτι γούνατ' ἐλαφρὰ,
 20 μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραιούς.
 αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο, μετὰ προμάχοισι πεσόντα
 κείσθαι πρόσθε νεῶν ἄνδρα παλαιότερον,
 ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιὸν τε γένειον,
 θυμὸν ὑποπνεῖοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
 25 αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα,
 (αἰσχρὰ τὰ γ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν)
 καὶ χροᾶ γυμνωθέντα. νέοισι δὲ πάντ' ἐπίοικεν.
 ὕφρ' ἄρα τῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη,
 ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς τε γυναιξί,
 30 ζωὸς ἐὼν, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσῶν.

II.

Ἄλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικῆτου γένος ἐστέ·
 θαρσεῖτ', οὐπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.
 μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε,
 ἰθύς δ' ἐς προμάχους ἀσπίδ' ἀνήρ' ἐχέτω,

28. ἄρα τῆς. ἐρατῆς Valckenarius Diatr. Eurip. p. 293.
 Eodem modo in Mimnermi fragmento ap. Strabon. T.
 V. p. 507. ἄρα τὴν in ἐρατὴν mutavit Wyttenbachius
 Bibl. Crit. I. 2. p. 32. — τῆς ἥβης ἄνθος ut infra Mi-
 mnerm. I. 4. ἄνθεα τῆς ἥβης.

Elegiam II. servavit Stobaeus Tit. 50. BRUNCK.

- 5 ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαίνας
κῆρας, ἴσ' ἀνγαῖσιν ἠελίοιο, φίλας.
ἴστε γὰρ ὡς Ἀρεως πολυδακρύου ἔργ' ἀρίδηλα,
εὐ δ' ὄργην ἐδάητ' ἀργαλίου πολέμου·
καὶ πρὸς φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε,
10 ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἤλασθε.
οἳ μὲν γὰρ τολμῶσι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
εἰς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἵναι,
παυρότεροι θνήσκουσι, σάουσι δὲ λαὸν ὀπίσω·
τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή·
15 οὐδεὶς ἂν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,
ὅσσοι, ἐὰν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
ἀργαλίον γὰρ ὀπίσθε μετάφρενόν ἐστι δαΐζειν
ἀνδρὸς φεύγοντος δηῖον ἐν πολέμῳ.
αἰσχρὸν δ' ἔστι νέκυς κατακείμενος ἐν κονίῃσι
20 νῶτον ὀπίσθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.
ἀλλὰ τις εὖ διαβὰς μενέτω, ποσὶν ἀμφοτέροισι
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακῶν,
μηρούς τε, κνήμας τε κάτω, καὶ στέρνα, καὶ ὤμους
ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·

6. In scripto Stobaeo legitur: κῆρας ἐπ' ἀνγαῖσιν ἠελίοιο φίλας. Menda manifesta. Grotius dedit κῆρας ὁμῶς ἀνγαῖς —. Minori mutatione veram lectionem certissime restituit Vir doctus in Miscell. Observ. T. I. p. 128. ἴσα, ἴσως, ἐπίσης, instar, ceu, aequae. BRUNCK.

9. πρὸς φευγόντων. Sic Stobaei cod. eleganter. Grotius dedit μετὰ φευγόντων. Significat εἶναι πρὸς τινός, esse a partibus alicuius. BRUNCK.

16. ἐὰν αἰσχρὰ. Hanc scripturam requirit metri integritas. Perperam in libris ἂν αἰσχρὰ. In fine versus duplicem lectionem praestat codex, κακὰ et κακῶ. Priorem praefero. BRUNCK. Brunckius ἂν pro ἐὰν dictum corripi credidit. Idem aliis visum: sed sunt qui praefracte negent; quo iure, ipsi viderint. Monui de hac re in Ind. ad Odys. p. 147. Nunc addo ex Antholog. Palat. T. II. p. 343. n. 74. v. 9. ὄξος ἂν αἰτήσω.

- 25 δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
 κινεῖτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
 ἔρδων δ' ὄβριμα ἔργω, διδασκέσθω πολεμίζειν,
 μῆδ' ἐκτὸς βελέων ἐστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
 ἀλλὰ τις ἔγγυς ἰὼν, ἀντοσχεδὸν ἔγχρῃ μακρῶ
 50 ἢ ἔριφει οὐτάζων, δῆϊον ἄνδρ' ἐλέτω
 καὶ πόδα παρ' ποδὶ θείς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ'
 ἔρεισας,
 ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ, καὶ κυνέην κυνέη,
 καὶ στέρνον στέρνω, πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
 ἢ ἔριφες κώπην, ἢ δόρυ μακρὸν ἐλών.
 55 ὑμεῖς δ', ὧ γυμνήτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
 πνώσσοντες, μεγάλοις σφάλλετε χερμαδίοις,
 δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτοὺς,
 τοῖσι πανοπλίταις ἐγγύθεν ἰστάμενοι.

III.

Οὐτ' ἂν μνησαίμην, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην,
 οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαιμοσύνης,
 οὐδ' εἰ Κικλώπων μὲν ἔχοι μίγεθος τε βίην τε,
 νικῶν δὲ θείων Θρηάκιον Βορέην.

53. *πεπλημένος*. Perperam in libris *πεπαλημένος*.
 BRUNCK.

58. *τοῖσι πανοπλίταις ἐγγύθεν ἰστάμενοι*. Sic Stobaei
 cod. In Grotii editione *αλλοῖσιν ἰστάμενοι*. BRUNCK.

Elegiam III. servavit itidem Stobaeus Tit. LI. BRUNCK.

1. *τιθείμην*. Vulgo legitur *τιθείην*. BRUNCK. Non in-
 frequens harum formarum in libris commutatio. V.
 Valckenar. ad Euripid. Phoen. p. 189. b. Activo non
 offenditur Porsonus citans primos novem huius Elegiae
 versus ad Euripid. Med. v. 542. componensque cum Eu-
 ripideis et Theocriteis. Ille et post Wakefieldus Silv.
 Crit. III. p. 26. tentavit nonnulla, a quibus manum
 vellem abstinisset.

- 5 οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φηὴν χαριέστερος εἶη,
 πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βράδιον,
 οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἶη,
 γλῶσσαν δ' Ἀδρήστον μελιχόγηρον ἔχοι,
 οὐδ' εἰ πᾶσαι ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς.
 10 οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
 εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὄρων φόνον αἱματόεντα,
 καὶ δηῖων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἰστάμενος.
 ἢ δ' ἀρετῇ, τό γ' ἀριστον ἐν ἀνθρώποισι ἀεθλον,
 κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέω.
 15 ξυμὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόλῃ τε, παντὶ τε δήμῳ,
 ὅς τις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένη
 νωλεμέως, αἰοχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθεται,
 ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
 θαρσύνῃ δὲ πεσεῖν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστῶς.
 20 οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ·
 αἴψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
 τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης.
 αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμὸν,
 ἄστυ τε, καὶ λαοὺς, καὶ πατέρ' εὐκλείδας,
 25 πολλὰ διὰ στέρνοιο; καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσεως,
 καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἔληλαμένος.
 τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἢ δὲ γέροντες,
 ἀργαλέω τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
 καὶ τύμβος, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι,
 50 καὶ παίδων παῖδες, καὶ γένος ἔξοπίσω.
 οὐδέποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ·
 ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἑὼν γίγνεται ἀθάνατος,

13. ἢ δ' ἀρετῇ, τό γ' ἀριστον ἐν ἀνθρώποισι ἀεθλον.
 Sic in scripto: at in impresso Stebaeo, τόδ' ἀεθλον ἐν
 ἀνθρώποισι ἀριστον. BRUNCK.

ὄν τιν' ἀριστεύοντα, μένοντά τε, μαρνάμενόν τε
 γῆς πέρι καὶ παιδῶν, θούρος Ἀρης ὀλίγη.
 35 ἦν δὲ φύγη μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
 νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἔλη,
 πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
 πολλὰ δὲ τεργνὰ παθῶν ἐρχεται εἰς Αἴδην.
 γηράσκων δ' ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
 40 βλέπτειν οὐτ' αἰδοῦς, οὔτε δίκης ἐθέλει.
 πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι, οἳ τε κατ' αὐτὸν,
 εἴκουσ' ἐκ χώρης, οἳ τε παλαιότεροι.
 ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἰκέσθαι
 πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθίεις πόλεμον.

35. Soloece in libris εἰ δὲ φύγη. Ignorarunt librarii
 constructionem conjunctionum εἰ et ἄν vel ἦγ, quas per-
 petuo commutatas reperias. Saepissime tamen in edito-
 res culpa transferenda, quod multis exemplis ostendere
 possem e collatione codicum Oppiani, quam forte ad
 manum habeo: BRUNCK. Sed v. prolixam disputationem
 Bastii in Epist. Crit. p. 127. sqq. ed. Lips. et quae ex
 Schedis Heynianis ad Pindar. Nem. VII. 16. evulgata
 sunt.

40. βλέπτειν i. q. στερεῖν. Sic etiam Theognis v. 223.
 42. Scr. εἴκονσι χώρης. Vide ad Theognidem 913.

BRUNCK.

44. πόλεμον. Nuper demum editum est πολέμον, „quod
 unice Homericum sit μεθίεναι πολέμον, — μεθίεναι πό-
 λεμον ne Graecum quidem.“ De usu illo Homericum non
 repugno; sed μεθίεναι πολέμον non dicam barbarum.
 Valckenarius ad Euripid. Phoen. p. 189. b.: „inter alias
 fræc. etiam est optima frugis observatio Rich. Dawes,
 Miscell. Crit. p. 238, 239. activum μεθίηναι accusativo
 coniungi, medium μεθίεναι cum casu secundo.“ Quod
 si forte proprium dicas Atticorum poetarum, audi Dam-
 mium in Lexico Homericum col. 937. v. μεθίηναι: „hoc ver-
 bum activum solet habere accusativum, nisi subintelli-
 genda est ellipsis τοῦ τί. medium vero habet genitivum.“
 Quamquam h. l. accusativum cedere genitivo facile pa-
 tior. Iam H. Stephanus dedit: πειράσθω, θυμὸν μὴ με-
 θίεις πολέμον. paullo aliter ille haec intelligens.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

T Y R T A E I

ELEGIA II.

INTERPRETE H. GROTIŌ:

Audite, invicti quando genus Herculis estis:
 obstipo nondum Iuppiter est capite.
Ne stantum contra numerum trepidate virorum;
 sed parmam primis obiicite agminibus.
Proiiicite ex animo hanc animam, nec lumina Solis
 quaerite prae Mortis nocte soporifera:
scitis enim, saevi quam facta illustria Martis,
 quam sit bellorum nobilis ille furor,
saepe fugam experti, fugientes saepe secuti:
 ô iuvenes, sors vos ista, nec ista latet.
Nam qui consertis clypeorum umbonibus audent
 cominus in primos vulnera ferre viros,
saepe minus pereunt, et servant pone sequentes:
 at timidis virtus undique disperit.
Nec quisquam fando valeat memorare, malorum
 degeneres animos millia quanta premunt.
Turpe etenim trepido fugientem praelia cursu
 imbelli dorso vulnera suscipere:
turpe et pulverea stratum tellure cadaver,
 cuius ab hostili cuspide terga rubent.
Sed bene progressus miles pede calcet utroque
 tellurem, et labrum dente premat tacito:

crus, latosque humeros, et pectus forte, femusque
ventroso clypeus ferreus orbe tegat:

dextera sed validam summa vi torqueat hastam,
pennata et galeam crista supervolitet.

Discite belligeram faciendo fortiter artem:
munitam scuto tela timere nefas.

Cominus aggrediens, protentam quilibet hastam,
vel gladium, hostili deprimat in latere:

haereat et scutum scuto, stabilisque pedi pes,
tum conus cono, tum galeae galea:

pectora pectoribus coëant: sic ipsius hostis
vel telum manibus prendite, vel capulum.

Tu vero interea veles post scuta latefcens,
nec lapidum densis imbribus obruere,

nec cessa iaculis obstantem figere turbam:
te teget armato milite densa cohors.

TYRTAEI ELEGIA III.

INTERPRETE H. GROTIJ.

Non ullo in pretio, non ulla laude notandus,

sive pedis celeris, sive manus pugilis,

sit licet et vasto Cyclopum corpore maior,

et superet cursu Threïcium Boream,

tum pulchrae vincat Tithonum munere formae,

divitiis Cinyram, divitiisque Midam,

Tantalidam Pelopem diffuso limite regni,

Adrastum blandi vocibus eloquii,

omnia quin habeat, si desit adorea belli:

quippe usus nullos tempore Martis habet,

qui non intrepidus caedem spectare cruentam,

consertumque hosti gaudet habere pedem.

Hoc vere solidum certamen, et unica virtus
 aeterno iuvenes quae decorat decore.
 Res populi, commune bonum, vir robore praestans,
 immotus primis qui stat in ordinibus,
 oblitusque fugae venit in certamina Martis,
 adiiciens animum, proiiciens animam:
 qui propter stantem generosae mortis amore
 concitat: hunc bello dixeris egregium:
 quem subito hostiles pavitant fugitantque catervae:
 qui belli fluctus arte manuque regit:
 qui dulcem amittit, sed primus, in agmine vitam:
 magnus honor generi, magnus honor patriae:
 vulnera multa ferens, adversa sed omnia, fosso
 pectore, lorica nec minus, et clypeo.
 Huius ad exequias plorant iuvenesque senesque:
 hunc tota urbs planctu funera prosequitur:
 sed nec honore caret tumulus, sobolesque superstes,
 et sobolis soboles, totaque posteritas:
 semper honos nomenque manent et posthuma fama:
 sub tellure siti gloria morte caret:
 scilicet intrepidum quem stantem et belligerantem
 pro patria et natis Mars ferus abripuit.
 Fugerit at nigrae si longa silentia noctis,
 et spolia e bello victor opima ferat,
 hunc venerata minor colit, hunc et serior aetas:
 sic tumulum multo plenus honore petit:
 cuius honoratam populo nec vocibus ausit
 nec dictis quisquam laedere canitiem:
 assurgunt illi iuvenes, aequaevaue turba:
 assurgunt aevo iam graviore senes.
 Hoc nunc quisque paret virtutis scandere culmen,
 bellum indefesso sollicitans studio.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX POETARUM

QUORUM CARMINA AUT FRAGMENTA HOC
SYNTAGMATE CONTINENTUR.

(Numeri paginas indicant.)

A.

Alexis. 255.
Amphis. 256.
Anaxandrides. 256.
Antiphanes. 257.
Apollodorus. 259.

C.

Callimachus. 192.
Callinus. 87.
Cleanthes. 205.
Clearchus. 281.
Crates. 274.

D.

Diodorus. 272.
Diphilus. 260.

E.

Eratosthenes. 194.
Eriphys. 278.
Eubulus. 275.
Euenus. 190.

G.

Gnōmae. 300.

H.

Hesiodus. 212.
Hipparchus. 274.

L.

Linus. 184.

M.

Menander. 262.

Menecrates. 194.
Metrodorus. 196.
Mimnermus. 99.
Monosticha. 500.

N.

Naumachius. 176.
Nicostratus. 275.

P.

Panyasis. 186.
Pherocrates. 275.
Philemon. 267.
Philippides. 276.
Philippus. 275.
Phocylides. 125.
Phocylides Pseudonymus.
152.
Posidippus. 195. 278.
Pythagoras. 145.

R.

Rhianus. 188.

S.

Simonides. 128.
Solon. 104.
Sotades. 276.

T.

Theognis. 3.
Timocles. 279.
Tyrtaeus. 89.

INDEX IN NOTAS.

A.

- ααδης*. 25.
αβρογακτηεις. 132.
αγανοσφρων antepaenu'tima producta. 158. [Cyclicus poeta apud Scholiast. ad Euripid. Orest. 139a. Barn. χρουσειην, φύλλοισιν αγαννοϊσι κομωσαν. Clarissimus Matthiae elidit simplici *v*, αγανοϊσι.]
αγκυλομητης, *αγκυλομητης*. 214.
αγνοια et *ανοια* confusa. 326.
αγνναι cum digamma. 231.
αδεικτος. 163.
αθηνειη. 131;
αθηνης. 131.
 Adiectivum a substantivo structurâ disparatum. 230.
αειδεν. De futuro h. v. 3.
Aeschines orator. 156.
αθανασια. De quantitate h. v. 278. *αθανασια* et *εθθανασια* confusa. 278.
αθανατος. De quantitate h. v. 278.
αι infinitivorum elisum. 241.
αι et *ε* confusa. 42.
ακεφαλοι versus. 71. 231.
ακραης. 239.
 Alcathous. 54.
αλεινωσ, *calidus*. 158.
αλεινωσ, *vitandus*, barbarum. 158. [Libri Barrocciani scriptura expressa est ex Hesiodi carmine extr. Conf. Calimach. H. in Cerer. 23.]
Alexis. v. infra s. v. *κυλιξ*.
αλλοτε *αλλωσ* etc. 14. 108.
αλφησθησ, *αλφησθησ*. 216.
αμην, *αμασθαι*. 229.
αμαξα, *αμαξα*. 30.
αμετροι, *αμετροσ*. 164.
αμητωρ. 129.
αμφι et *οσνεκεν* posita *εσ* *παρλληλον*. 169. 89.
αμφω indeclinabile. 159.
αν pro *εαν* positum corrigiatur an producatur 91. Conf. not. ad p. 269.
αναγκαιωσ. 25.
ανακλητωρ. 273.
αναλλοκω. De augmento h. v. 274.

Anapaëstus in pari sede
versuum iambicorum.
131.

ἀνάστος. 11.

ἀνδάνειν. De constructione
h. v. 5.

ἀνηρ. De quantitate pae-
nultimae 306.

ἄνοια et ἄγνοια confusa. 326.

ἄνοστος 11.

ἀντιπνέειν ἀνέμοις. 162.

Aoristus sententiam indi-
cans generalem. 227. Ao-
ristus medii passivā si-
gnificatione. 166. [Add.
Leonid. Tar. LXII. 2.
Etiam in Callimachi H. in
Apoll. int. ἐπέσατο vide-
tur positum pro ἐπέσθη.]

ἄπαλαμος, ἀπάλαμος. 24.
213.

ἄπατωρ. 129.

Apollonius Rhodius. 169. sq.

ἀπονίπτεσθαι. 66.

Ἀρχεφόντης. 215.

Aristophanes. 148.

ἀρούμεναι. 213.

ἄροτος et ἄροτρον confusa.
76.

ἄροτρον κόρος. 168.

Articulus a substantivo se-
iunctus interserto pron-
omine. 56.

ἄρχη καὶ τελευτή καὶ μέ-
σον. 5.

ἄροτος synizesin passum.
133.

Attractio. 235. [Aliud at-
tractionis genus tetigi in
not. ad Epistol. Pythagor.
p. 300. Orell.]

ἀτύξεσθαι. 170.

αἰθις. 214.

αἰώνη. 129.

αἰτις. 214.

αὐτομήτωρ. 129. [Prorsus
geminaum est ψευδοπάτωρ

Callimachi H. in Cerer.

99.]

αὐτός. ὠυτός. 27. 47. 62.

αὐτοῦ de persona secundā.
305. 327.

B.

βαθναίτης. 14.

βαίνειν de coitu. 16.

βασιλῆς. 224.

Βίβλιος. 239.

βλάπτειν i. q. στερεῖν. 94.

βοή. ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα.
170.

βρόχος priori productā. 71.

Βύβλιος. 239.

G.

γαλή 259.

A.

Dativi pluralis vocalis qua-
tenus elidatur. 5.

δέ in apodosi. 226.

δεικνύειν. 163.

δεινός. 9. sq.

δειπνολόγη. 4. 244.

Demonax. v. infra s. v.

ὑπέρθετος.

Demosthenes. 155.

διννάζειν. 77.

δεσμός et πέδη iuncta. 135.

δηλίφρων barbarum. 179.

διακρίνειν. 100.

διάκτορος. 215.

διομήτωρ. 129.

Διος. 225.

δίχα. 9. [Aeschylus Pro-

meth. 935. Br. ὅσον τό τ'

ἄρχειν καὶ τό δουλεύειν

- δίχα.** Choëph. 774. Sch. alt. ἔχεις τὸ τῶν λελεγμένων δίχα;]
- δοχάμεθος.** 9.
- δολομήτης, δολόμετης.** 214.
- δοραὶ αἰγῶν.** 7.
- δούλιος** an i. q. δόλιος. 41.
- Dualis** pro plurali usurpatum. 220. Dualis aoristorum persona III. in — ογ. 221.
- δύο, δύο.** 325.
- δυσσείς.** 239.
- δύσομα.** De quantitate h. v. 56.
- δύω.** v. s. v. δύο.
- δωρεῖν.** 216. [Activum iam usurpavit. Homerus, si fides libello de HomERICA poësi, quem alii tribuunt Plutarcho, alii Dionysio. Halicarnassensi, p. XL. extr. Barnes.]
- E.**
- εἶπε** synizesin patitur. 255.
- εἰκροῦν** de persona secunda. 305. 327.
- ἐβδόμας** eliciendum e praegresso ἐπτά. 110.
- εἰ** cum coniunctivo. 94. 106.
- εἶθε** cum infinitivo. 156. [Cum Euripideis comparanda HomERICA Odyse. XXIV. 376. sqq. ubi particulae optandi αἰ γὰρ eadem ratione regunt infinitivum iunctum nominativo participii.]
- εἰδίξεν.** 145.
- εἰπὼν τόπον, ἐκ τόπου.** 94.
- εἶναι.** Coniunctivus εἶναι, εἶπε, εἶη. 172. 238. εἴμεν. 28. Ellipsis coniunctivi. 22.
- Ellipsis imperativi.** 157. [v. Schol. ad Pindari ΘΙ. XIV. 21. — Num forte haec ellipsis etiam ibi obtinet, ubi infinitivus cum accusativo ἐπιταγματικῶς aut ἐνπικτικῶς positus est?] εἴνεκεν an in scena locum habuerit. 308.
- εἰς** i. q. μάχος. 157.
- εἰς** et ἐκ confusa. 274.
- εἰσαβιβασθαι** i. q. προσφερασθαι. 65.
- εἶσιν** et εἴσω confusa. 7.
- ἐκ** et εἰς confusa. 274.
- ἐκ** et εἴθ confusa. 25. [Monui de hac confusione in Melet. p. 69. Satis frequentem esse, docent notae Uptoni ad Dionys. Hal. de compos. verb. p. 162. Lips., Weiskii ad Longin. p. 571., Schneideri ad Aristotel. H. A. T. III. p. 259. T. IV. p. 154. et ad Xenophont. Opusca Polit. p. 56., Schleusneri Cur. noviss. in Phot. col. 326., Astii ad Theophr. Char. p. 95.]
- ἐκτραπέλος.** 25. [V. not. ad Pindari Pyth. IV. 186. ubi unice verum puto ἐκτραπέλον.]
- Ellipsis verbi finiti e sequente oratione subaudiendi.** 228. verbi cognati. 10. sq. 14. verbi rarior. 42. totius sententiae. 249. [Conf. v. 607. Nisi forte h. l. plene interponendum post λιμὸν, versusque 605. et 606. iungendi praecedentibus. Quod si probas, versus 603. et 604. pro parenthesis sunt habendi.]
- ἐμβροτος, ἐμβροτον.** 167.

ἐνδοθεν, ἐνδοθι. 236. 239.
- sq. 245.

ἐνεκα, οὐνεκα. Graeci his
particulis licenter usi.
170. [Etiam in ὄθ' οὐνεκα
puto duas particulas idem
significantes ἐκ παραλλη-
λου positas esse. Qua-
propter nosm cum Lo-
beckio scribere ὄθ' οὐνεκα:
quam scripturam tetigi
in not. ad Sophocl. Aiāc.
T. I. p. 229. Ex uno So-
phocle (Aiāc. l. c.) ὄθ'
οὐνεκα habet H. Step-
hanus Thes. T. I. c. 1204.
H. Poterat citare etiam
ex eiusd. Oed. Col. 853.
Item ex Aeschylō, qui
Prom. 330. ζῆλός σ', ὄθ'
οὐνεκ' ἐκτός αιτίας χρεῖς.
ubi quae continuo se-
quuntur, πάντων μετα-
σχών καὶ τετολημῶς ἐμοί,
dignam animadversione
structuram habent: nam
vis praepositionis μετὰ
pertinet etiam ad sequens
participium τετολημῶς.
Non infrequens hoc
idioma est in verbis cum
praepositione σὺν com-
positis: aliquanto rarius
in verbis compositis cum
aliis praepositionibus. De
illis notavi nonnulla in
Indice ad Gregor. Cor.
p. 1052. quibus hic ac-
cedant sequentia. Eurip-
ides Iphig. T. 668. καὶ
συσφαγήναι καὶ πυρωθῆ-
ναι δέμας. Etymolog. M.
col. 743. in. συμβαρύνεται
καὶ ὀξύνεται τοῖς ἀρσενι-
κοῖς. ad quem locum Syl-
burgius p. 44. b.: „sen-
sus est, συμβαρύνεται καὶ

συναξύνεται, praepositio-
ne in utroque commate
subaudita.“ Verborum
cum ἐκ compositorum
hoc reperi exemplum.
Homerus Odys. XXII.
56. ὄσα τοι ἐκπέπεται καὶ
ἐδηόρται ἐν μεγάροισιν. h.
e. ἐκπέπεται καὶ ἐδηό-
ρται.]

ἐντρέπασθαι. 51.

ἐντίθειν, ἐντίθειν. 18.

ἐξαιτίας. 147. 155.

ἔγω et εἶσω confusa. 7.

ἐπαινεῖν. De forma futuri

h. v. 10. 64. [Utramque

formam frequentatam

fuisse, docent verbalia

αἰνετός et αἰνητός: quo-

rum posterius Lexicogra-

phi parum curarunt. Pin-

darus Nem. VIII. 66. αἰ-

νέων αἰνητά.]

ἐπαμύσασθαι γῆν. 34.

ἐπεὶ cum conjunctivo. 99.

ἐπεὶ οὐ non semper coa-

lescunt per synizesin. 241.

ἐπεὶ τοι καὶ. 88. [Plato

T. XI. p. 19. Bip. ἐπεὶ

τοιγχε καὶ ὀρθοῖς αὐτό ὁ

θεός εἶπε: Bekkerus de-

dit ἐπεὶ τοι καὶ — II, 5.

p. 424.]

ἐπί. ἐφ' ᾧ γε, ἐφ' ᾧτε. 264.

ἐπὶ et περὶ confusa. 179.

Epigramma Megaris reper-

tum. 54.

ἐπιδείειν. 164.

ἐπιπάγχυ vox non Graeca.

224.

ἐπιπειθεῖν. 136.

ἐπιφρεῖν. 171.

ἐρατός passim corruptum.

90.

ἐργάζεσθαι. ἐργάσαιο, ἐργάσ-

σαιο. 214.

ἔρκος ὀδοκτων. 110.

Ἐρμίας, Ἐρμίας. 215.
 ἔρε et εἴρε confusa. 31. [v. not. ad Dionys. Halic. de comp. verb. p. 308.]
 ἕτερος. τοῦτερον etc. 155.
 ἔρος an digamma habuerit. 219.
 εὔ et ἐξ confusa. v. ἐξ.
 εὐαής. 239.
 εὐθανασία. 278. sq. εὐθανασία et ἀθανασία confusa. 278.
 εὐδύ, εὐδύς. 154.
 Euripides. 5. 7. 88. 156. 168.
 εὔρε et ἔρε confusa. v. ἔρε.
 Eutecnius. 226.
 εὐτροπίλος. 25.
 ἐπίσασθαι γαίης. 54.
 ἐπιπνεῖσθαι. 233.
 ἐρων pro ὄν. 136.

Z.

Ζεφυρίη primā productā. 71.

H.

η correptum. 132.
 ἠβώω. 60. 243.
 ἦθεα. 222. [Illic cur τε omitti oporteat, causa non alia videtur habenda esse quam digamma. V. Heynius ad Hom. Il. T. VII. p. 754. qui „In Hesiodo“ inquit „aliquot locis est emendandum“. Quod si verum est, v. 121. corrigas: ἀνθρωποισιν αὐτὰ ἦθεα. Vid. Hom. Odys. XIV. 411. Et conf. not. ad p. 236. et 243.]

Herodotus. 83.
 Hesiodus. 134. 241. v. supra s. v. Ellipsis. item s. v. ἦθεα. item infra s. v. μεμνημένος.
 Hesychius. 12. 25. 131. 179.

Θ.

Θαλία. 159.
 Theognis. v. infra s. v. μελεῖναι.
 Theognidis patria. 54.
 Θροσφόνη. 4.
 Θνήσκειν. τεθνάσαι. 15. [τεθνάσαι, mediā productā, legitur in Aeschyli Agam. 547. Schütz.]
 Θνητός, mortuus. 164.
 Thucydides. 17.

I.

ι dativi elisum. 110.
 Iamblichus. 163.
 ἰσλος. 226.
 Infinitivorum futuri temporis usus Graecae linguae proprius. 16. sq. [Xenophon Anab. II, 4. 19. ὡς οὐκ ἀκόλουθα εἶη το ἐπιδέσθαι καὶ λύσαι πην γέφυραν. Schneiders: „Ita margo Steph. cum libro Brodaeii habet pro vulgato τὸ τε ἐπιδέσθαι καὶ τὸ λύσειν.“ Vulgatum hoc me quidem non offendit. — Schol. ad Pind. Nem. VII. 241. δύνασαι — ἀπαλλάξειν.]
 ἰση. 221.
 ἰσημο cum digamma. 213. 248.

ἴσος, ἴσος. 50. ἴσος et ὄσος
confusa. 226.
ἴσως, pariter. 20.

καλύειν i. q. καλύειν.
171.

Κ.

Caesurae vis ad producendum. 27.

καθικνεῖσθαι. 233.

καὶ γὰρ postpositum. 49.

καὶ et ὡς confusa. 39.

καινός, αἰεὶ τι καινόν etc. 279.

κακίσχατος. 326.

Callimachus. v. supra s. v. Aoristus.

καλός. De quantitate h. v. 311.

κατατιθέναι, κατατίθεσθαι.
52.

κατοπαίνειν. 226.

κεκορροσάμενος. 213.

κεῦθμα. 21. 39.

κεῦθος. 21.

κεφαλήφι, κεφαλήφι. 237.

Κήρηνθος. 60.

κήρυξ, κήρυξ. 215. 39.

κίχναυ. De quantitate h.
v. 137.

κλήτηρ. 273. 39.

Coronae convivales. 66.

κόρος ἄροση. 168.

Corporis humani dissectio.
160.

κοῦρα. 180. [Callimach. H.
in Dian. v. 72.]

κόχλος, ἦ. 179.

κρίσασαι, κρίσασαι. 46.

κτᾶσθαι passivā significacione. 145. 39.

κυδός. 223.

κυδρός. 223.

κύλιξ subaudiendum. 38.

[Num in Alexidis fragm. I.
v. 5. scribeandum τὰς
ἀκράτους πίνομεν?]

Cypria. x. infra s. v. μελε-
δῶναι.

Λ.

λανθάνειν. λελησμένος, λε-
λασμένος. 187. [Epicam
formam Panyasidi dudum
reddiderant H. Stephanus
et Wintertonus, quos
secutus est Gaisfordus.]

λείπειν. De aoristo I. h.
v. 148.

Λβύη αἰεὶ τι καινόν etc.
279.

Liquidae pronuntiando ge-
minantur. 134.

λιτουργός. 129.

Longinus. 88.

Lycurgus orator. 89.

λυμαίνεσθαι. De constru-
ctione h. v. 318.

λωβᾶν. 155.

Μ.

Magnetismus animalis. 108.

μάκαρ. 109.

μεγακίτης. 14.

Megara. 54.

μεθιέναι, μεθίεσθαι. 94.

μελεδῶναι, μελεδῶναι. 215.

[Etiam in Theognid. v. 863.
malim μελεδῶνας. item in
fragmento. Cypriorum,
quod Bekkerus ad illum
versum citavit.]

μελετᾶν τινος. 226. [V.
Schol. ad Pindari Ol. VI.
61. et XIV. 26. Nem.
VI. 91. et VIII. 32. Isthm.
V. 36.]

μεμνημένος. Usus huius
participii, eiusque abso-
lute positi, solennis est

in formulis imperandi. V. Hesiod. 392. (ubi praestat quod al. habent, *ὄρια ἔργα.*) 584. 656. 673. Plene idem 273. sq. *ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετιμῆς ἐργάζεσθαι.* Abundanter Aeschylus Choëph. 676. sq. Schütz. alt. *πρὸς τοὺς τεκόντας πανδίκως μεμνημένος τεθνεῶν* Ὁρέστην εἰπέ· μηδαμῶς λάθῃ. Hunc quoque usum iam in Homericæ poësi reperias. v. Il. V. 263. XIX. 153.

μεταδίδουαι. 62.
μετέχευ. 62.
μέτρον. κατὰ μέτρον. 164.
μη vetans cum imperativo aoristi. 155. [Aeschylus Prom. 532. Br. *μηδέ σοι μελησάτω.*] cum coniunctivo praesentis. 156. 158. cum futuro. 318. [Aeschylus S. c. Th. 252. Br. *μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς.*]
μητρομήτωρ. 129.
μητροπάτωρ. 129.
μικρὸς et ὀλίγος confusa. 316.
Mimnermus. 90.
μοῖραν absolute usurpatum. 134.
μόνος i. q. εἷς. 212. *μόνος [τῶν], ὅσα etc.* 203.

N.

ν paragogicum. 5. 9. 19. 21. 63. 107.
ναῦς. νέα monosyllabum. 248.
νεόφρων. 187.
 Neutra adiectivorum. 19. 39. 48. 59.
νήφω, νήφονος. 47.
 Nominativus cum infinitivo

loco imperativi posito. 58. 169. [Aeschyl. Prom. 711. sq. *οἷς μὴ πελάζειν, ἀλλ' ἔλιστόνοος πόδας χοίμπτον-σα ῥαχίασιν ἐκπερῶν χθόνα.* Vid. Hesiod. Op. 742. 746. Naumach. 32. et sic saepissime. Alibi accusativus ponitur, v. c. Hesiod. Op. 751.] Nominativus cum infinitivo loco optativi posito. 156. [Usus illius infinitivorum quam dedi explicationem in notis ad L. Bos. Ellips. p. 620., eam explodit Hermannus in commentatione de ellipsi et pleonismo in Gr. l. p. 131. sq. Sed in illa disputatione viro egregio, ut sumus homines, humani quid accidisse, facile suspicaberis, si contuleris quae, cum meis illis amicissime conspirantia, adnotavit ad Viger. p. 733. sq. ed. I. p. 745. ed. II. Add. I. I. H. Nastii libell. *Ueber Homers Sprache* p. 25. Conf. tamen quae notavi supra s. v. *εἶναι.*]

νόμος, cantilena, fabula. 25.
νύμφα. 180. [Callimach. H. in Del. 215.]
νώνυμος, νώνυμος. 219.

Ξ.

Ξενηδόχος, Ξενοδόχος, Ξενοδόχος. 518. sq.
Xenophon. 17. 88. 155. V. etiam supra s. v. Infinitivorum etc.

O.

ὁ, ἡ, τό. Usus articuli insolens. 48.

ὄδε, ὁ δέ. 222. 224. 225. 237. 245. 247.

ὄθ' οὔνεκα. v. supra s. ἔνεκα.

οἰκρός. 131.

οἶκος etc. cum digamma. 241.

οἶος et ἴσος confusa. 226.

ὄλλυος et μικρός confusa. 316.

Homerus. 99. 241.

ὁμῶς. 8. una cum. 22.

Oxytonorum apostrophum passorum recta tonosis.

72.

ὀπάζειν. 226.

Orpianus. 195.

Optativi usus in interrogationibus sine ἄν. 195. cum ἄν. ibid.

ὄρη et ὄρη confusa. 19. 225.

ὄρη et ὄρη confusa. 19. 225.

ὄρη. De quantitate h. v. 162.

ὄρη, ὄρη. 70. [Schol. ad Pindari Ol. I. 115.

"ὄρη, ἡ νῦξ, βαρύντως ὄρη δὲ νῦξ, ἀπὸ τοῦ σκοτεινῆ, ἐπιθετικῶς, ὁξύνεται.]

ὄς, ubi expectes εἴ τι. 186.

[Cum Platonis loco comparata hunc Xenophontis Oecon. IV. 19. Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἡγούμαι μέγα τεκμήριον ἀρχόντος ἀρετῆς εἶναι, ὃ ἂν ἐκόντες ἐπιπύται, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς παραμῆνειν ἐθέλωσιν.]

ὄσος. ὄσα etc. relatum ad τὰ etc. 192. sq. [Hesiodus Fragm. p. 445. Loesn.

ὄσος. ἔσαν μύρμηκες — τοὺς ἀνδρας ποιητος. In notissimo Sardanapali epigrammate alii habent ταυτ' ἔχω, ὄσος ἔφαγον —, alii τόσος ἔχω, ὄσος ἔφαγον —.]

ὄτε c. coniunct. 99.

ὄδεμα, ὄδεμα. 8.

οἴνεκα. v. supra s. ἔνεκα.

ὄτος. καὶ ταῦτα, καὶ ταῦτα μέντος. 272. sq.

ὄχι saepe oblitteratum. 307.

ὄφει priori producta. 71.

ὄφρα τε. 65.

II.

παρ' καιρον et παρὰ καιρόν. 316.

παρτρέβειν. 53.

παριδεῖν et περιδεῖν confusa. 328.

pariter. 22.

παρώνιμος, πάριμος. 18.

Participia ubi naturam induerunt nominum, inclinationis modum mutant. 47.

πάσασθαι. 13.

πάσχειν. ἦν τε πάθω etc. 88.

πατρομήτωρ. 129.

πατροπάτωρ. 129.

πενεῖν. 327.

πενούν. 327.

περίδρομος. 45.

περιδεῖν et παριδεῖν confusa. 328.

περιτρέπειν. 132.

Pindarus. v. supra s. v. ἐκτραπέλας.

πιστός. 24.

Plato. 148. 169. 186.

πλίον. τί πλίον et τὸ πλίον confusa. 125.

Pleonasmi. 27. sq. 172.

πλοκαμηῖς. 171.

ποικιλομήτης, ποικιλόμητις.
214.

ποικίλος. 45.

πολυγηθής. 240.

πολυχρόνιος. 191.

παν, παλλάμι που, ἀεί που,
177.

Praepositionum usus in
eodem loco variatus ad
idem significandum. 203.

προμήτωρ. 129.

προπάτωρ. 129.

Pronominum formae ple-
nae et encliticae. 3. Pro-
nominis relatiyi synta-
xis idiomatica. 64. sq.

πρός τινος εἶνα. 91.

πρώτος καὶ τελευταῖος καὶ
μέσος etc. 3.

πυκάζειν. πυκάζω, πυκάζω-
σας. 237.

πῶλος passim latet cor-
ruptum. 163.

Socraticus scriptor Eryxiae.
273.

Socraticus scriptor de lego.
273.

Sophocles. 9. 170. [Poste-
riorem Sophoclis locum
quod negavi mutandum
esse, nolim ita intelligi,
ac si etiam forma scri-
pturae antiquae mihi
probetur. Scilicet scri-
bendum σοῦνεκα, quem-
admodum scribimus τοῦ-
νεκα.]

Sotades. 277. sq.

Sotadicum metrum. 277.

σπ. Ante has litteras an
brevis corripitur. 131.

σποδιός. 131.

Strabo. 90.

Suidas. v. infra s. v. ὑπέρ-
θεος.

P.

παδινός. 4.

πίπτειν, ρίπτειν. 15.

Σ.

Σαλαμναφίτης, Σαλαμνό-
φις. 113.

σιγηλός, σιγηρός. 324.

Σικελικός et Σικελός confusa.
55.

Simonides. v. infra s. v. τέ.

σισίρα. 7.

Σίσυφος. De quantitate h.
v. 40.

σπάπτειν διμέλη etc. 155. sq.
σπύφος priori producta. 71.
187.

Socrates an aliquid scri-
pserit. 277.

T.

ταμῖον, ταμῖον. 324.

τάπη. De quantitate h.
v. 76.

τάρρα. 15.

τῆ non praeponitur voca-
bulo ad quod refertur.
73. [Ne quis mihi op-
ponat locutiones bimem-
bres ellipticas, membris
per τῆ alteramque copu-
lam iunctis, ubi vox
quam sequitur τῆ in priori
membro, in posteriori
ad alteram copulam sub-
audienda est. Quorum
locutionum ratio cum vi-
ros graece perdoctos pas-
sim fugerit, aliquot ex-
empla rei ceteroqui per-
vulgatissimae expromam.
Plato T. XI. p. 8. Bip.

σοφίας τῆς τε θαντοῦ καὶ τῶν νῦν ἀνθρώπων. Plena locutio est: σοφίας τῆς τε θαντοῦ καὶ τῆς τῶν νῦν ἀνθρώπων. Ut multum falleretur, si quis copulam τὲ ad θαντοῦ referens praepositam voci suae diceret. Itaque non opus erat, ut in Philemonis fragm. XI. v. 7. Brunckius alterum articulum insereret (not. p. 270.). Panyasis fragm. I. v. 4. ὅς τ' ἐν δαίτῃ καὶ ἐν πολέμῳ —: Quis hinc tam parum sit λογικός, ut dicat τὲ pertinere ad ἐν δαίτῃ habeatque hoc pro exemplo copulae praepositae? Immo plena oratio est: ὅς τ' ἐν δαίτῃ καὶ ὅς ἐν πολέμῳ —. Eodem modo Aeschylus Prom. 489. sq. οἰτινὲς τὲ δεξιῶν φύσιν, ἐρώννομοι τε. pro καὶ ὀλίγους ἐρώννομοι. Pindarus Nem. I. 46. εὐ τε παθεῖν καὶ ἀκούσασ. plene: εὐ τε παθεῖν καὶ εὐ ἀκούσασ. Plato T. XI. p. 55. ὅτι τε οἰδοῦναι —, καὶ ἐπιτετήθεννας —. plene: — καὶ ὅτι ἐπιτετήθεννας. Aeschylus S. c. Th. 1075. sq. Br. ὡσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον —. plene: — καὶ ὡσπερ τ. δ. Nularum autem partium orationis frequentiores sunt huiusmodi ellipses, quam praepositionum. Plato T. V. p. 286. ἐν τῆς πλοίοις καὶ ναυαί. p. 293. ἐκ τῆς — τοῦ Πειραιῶς καὶ τοῦ ἄστεος. plene: καὶ ἐν ναυαί. et: καὶ ἐκ τοῦ ἄστεος. Add. not. p. 236.

ubi quod scripsi de Brunckio, fortasse scripsi paullo calidius. In Simonidis quidem loco vir celeberrimus verissime monuit copulam τὲ referendam esse ad vocem sequentem ideoque mutantium ordinem verborum: nam duo illa epitheta sunt unius eiusdemque ὄρου. Sed ubi de rebus agitur diversis, talis copulae positura talesque praepositionem ellipses toties occurrunt, ut qui exemplorum huius idiomatis numerum mirari velit, non minus ineptus sit, quam qui instituat numerare arenas.]

τελευτήν. v. τέρμα.

τέρμα; postremo. 164. [Iam Hoogeveenus ad Viget. p. 145. cum vulgari τέλος comparavit. Addo, item rarum, τελευτήν. Pindarus Nem. XI. 21. καὶ τελευτᾶν ἀπάντων γὰρ ἐπιεσόμενος.]

τιθέναι; τίθεισθαι. 92.

τίνειν, τίνυσθαι, τίνυσθαι. 29. 248.

τρέπεσθαι ἐπὶ τι, πρὸς τι. 30.

τρέβειν. 53.

τροφή et τροφή confusa. 157. τροφᾶν. De quantitate h. v. 162.

Tyrtaeus. 65.

T.

ὄγεια; ὄγισσα. 324. 325. 326. υπάγειν. 62. ὑπερθεῖν c. genit. 257.

ὑπέρθεος. H. Stephanus Ind. in Thes. P. II. c. 140. C.: „*ὑπέρθεον*, Quod est supra numen divinum, vel numinis voluntatem, nullo huius adiectivi auctore citato. Robertus Constantinus cum aliis Lexicographis, item sine auctore: „*ὑπέρθεον*, ὑπὲρ τὸ θεῖον, ἢ τὴν τοῦ θεοῦ γνώμην, praeter numinis voluntatem.“ Omnes secuti sunt Hesychium aut Suidam. Sed in Hesychio recte monuit V. D. pro *ὑπέρθεον* legendum esse *ὑπὲρ θεόν*: eodemque modo in Suida corrigendum est. Praeterea in Demonactis versu, qui est Brunckio in Monostichis v. 202., cum pro *ὑπέρθεου* e Stobaeo editum sit *ὑπὲρ θεοῖς*, facile intelligitur, fidem huius adiectivi admodum dubiam esse. Schneiderus versum edidit turpiter hiantem: *Θνητὸς περὶ κωῖς μὴ φρόνει ὑπέρθεα. ὑπερτερία*. 33.

Φ.

φαίνεσθαι. *φανείη*, *φανήη*. 252. 243.
Philemon. v. supra s. v. *τέλει*.
φοίνιξ. 4. *φοίνιξ* an *φοίνιξ*. 215. sq.

Χ.

χαιτήεις. 152.
χαιτόςεις an graecum sit. 152.
χαλεφθεῖς etc. 15.
χάριν ἕνεκα posita ἐκ παλαιολόγου. 169. sq.
Chasmodiae osiores. 108.
χέρνυψ. 66.
χρυσάην, *χρυσῆν*. 215.
χωρίζεσθαι. 9.
χωρίς. 9.

Ψ.

ψυδρός. 11. sq.
ψυδρός. 11. sq.

Ω.

ω correptum. 152. 156.
ω et *ου* per synizesin coalescunt. 50.
ὦν. 151. 155.

Pag. 20. not. ad v. 218. lin. 2. *πόν*. leg. *πρόν*.